

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 8588/16 (2013)
06.10.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ..., ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, ради поништаја решења туженог број 01-02/181.6.3 12529/13 од 31.07.2013. године, у извршењу одлуке Уставног суда број Уж 2131/2014 од 21.04.2016. године, у предмету старосне пензије, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Дирекције Београд број 01-02/181.6.3 12529/13 од 31.07.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда II-2 У. 15572/13 од 26.12.2013. године одбијена је тужба тужиоца, поднета против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, број 01-02/181.6.3 12529/13 од 31.07.2013. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против привременог решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Чачак, број 181.1-1 00471/13 од 05.04.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на старосну пензију.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж 2131/2014 од 21.04.2016. године, у ставу 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је пресудом Управног суда У. 15572/13 од 26.12.2013. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично

суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а ставом 2. диспозитива, поништена је пресуда Управног суда У. 15572/13 од 26.12.2013. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција број 01-02/181.6.3 12529/13 од 31.07.2013. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је оценио да је Служба дирекције Фонда у Приштини надлежна за претраживање и уношење података за матичну евиденцију осигураника са АП КИМ и претраживања, као и комплетирање предмета за остваривање права из пензијског и инвалидског осигурања тих лица, при чему је дужна да унете податке достави филијали надлежној за доношење решења, сагласно одредби члана 8. став 3. Одлуке о привременој надлежности за остваривање права из пензијског и инвалидског осигурања за осигуранике и лица са подручја АП Косово и Метохија (“Службени гласник РС”, број 36/07). Уставни суд указује да се у управном поступку покренутом захтевом за признавање права на старосну пензију може истовремено одлучити и о захтеву за утврђивање стажа - уколико исти није евидентиран у матичној евиденцији, односно поучити странка да о томе води посебан испитни поступак. По оцени Уставног суда, из садржине првостепеног решења филијале Фонда Чачак, произлази да чињенице од значаја за оцену испуњености услова за признавање права на старосну пензију нису утврђене оценом доказа које је подносилац доставио у току поступка. Будући да је Управни суд одлуку о законитости решења другостепеног органа засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном управном поступку, не отклањајући повреду процесног права из одредаба члана 126. став 3., члана 192. став 1. и одредбе члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку, а истовремено оцењујући неоснованим наводе подносиоца да је пензијски стаж могао бити признат на основу доказа које је приложио у току поступка, Уставни суд је нашао да је у оспореној пресуди произвољно примењено материјално право на штету подносиоца уставне жалбе, па је утврдио повреду права на правично суђење, зајемченог чланом 32. став 1. Устава и на основу члана 89. став 1. Закона о Уставном суду одлучио као у изреци одлуке.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда У. 15572/13 од 26.12.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, списе предмета ове управне ствари које је тужени, Управном суду доставио дана 19.08.2016. године, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужилац је поднео тужбу Управном суду 01.10.2013. године, којом оспорава законитост решења туженог органа наводећи да закључак туженог органа да не испуњава законске услове за остваривање права на старосну пензију не стоје, а ово стога јер тужилац поседује податке о стажу и зарадама, које је прибавио крајем децембра 1999. године у Служби матичне евиденције. Наводи да сумња да су подаци тенденциозно склоњени са намером да се појединим осигураницима, пре свега са Косова и Метохије онемогући остваривање права на пензију. Наводи да је послодавац, податке о стажу и заради својих запослених уредно предавао филијали Фонда у Гњилану. Сматра да кривица што ти подаци нису унети у базу података Фонда ПИО, није његова већ Фонда. Па чак и у таквом случају налази да је било места утврђивању права на старосну пензију у смислу одредбе члана 66. и члана 63. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Предлаже суду да тужбу уважи и оспорено решење поништи и предмет врати на поновно одлучивање по жалби.

Према образложењу оспореног решења тужени је одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа број 181.1-1 00471/13 од 05.04.2013. године, будући да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је тужилац 18.02.2013. године, поднео првостепеном органу захтев за признавање права на старосну пензију, стим да је првостепени орган одлучујући по наведеном захтеву утврдио да у матичној евиденцији активних осигураника не постоје регистровани подаци о пензијском стажу и заради подносиоца захтева, нити такви подаци постоје на микрофилму. Како је у поступку пред првостепеним органом утврђено да у матичној евиденцији активних осигураника који су стаж осигурања навршили на подручју КиМ не постоје регистровани подаци о стажу и зарадама тужиоца, то је тужени орган закључио да нису испуњени услови да се тужиоцу призна право на старосну пензију, са којих разлога је оценио да је правилно одлучио првостепени орган привременим решењем број 181.1-1 00471/13 од 05.04.2013. године, којим је одбио захтев тужиоца за признавање права на старосну пензију.

По оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења.

Одредбом члана 126. став 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), прописано је да ће службено лице које води поступак прибавити по службеној дужности податке о чињеницама о којима службену евиденцију води орган надлежан за решавање у управној

ствари или други орган.

Одредбом члана 192. став 1. истог закона, прописано је да на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка.

Одредбом члана 198. став 1. истог закона, прописано је да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и о свим захтевима странака о којима у току поступка није посебно решено.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране законске одредбе, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер тужени орган није отклонио повреде правила поступка учињене пред првостепеним органом и оваквим поступањем и сам повредио закон на штету тужиоца.

Суд налази да службено лице које води поступак треба прибавити по службеној дужности податке о чињеницама о којима тај орган води службену евиденцију, будући да се орган који води поступак не може ослонити искључиво на иницијативу странке, већ је код употпуњавања чињеничне грађе и извођења доказа дужан да поступи и по службеној дужности, с обзиром на начело истине прописано одредбом члана 8. истог Закона. Ово тим пре, што је тужилац уз захтев доставио доказе: образац М4 - пријава података за матичну евиденцију Филијале у Призрену од 28.12.1998. године, у којој пријави су регистровани подаци о стажу и заради од 11.07.1957. до 20.09.1970. године, док је тужилац био на раду у ..., и од 21.09.1970. до 30.03.1999. године, када је радио у Општинском суду у Драгашу и потврду "Министарства рада и социјалне заштите Косово", а чију доказну снагу је пропустио да оцени првостепени орган. Будући да првостепени орган није поступио на описан начин, а што је тужени пропустио оспореним решењем да санкционише, Суд је оценио да је учињена повреда правила поступка из одредбе члана 123. став 3. истог закона. Поред наведеног, у управном поступку покренутом по захтеву за признавање права на старосну пензију може се истовремено одлучити и о захтеву за утврђивање стажа – уколико исти није евидентиран у матичној евиденцији, односно поучити странка да о томе води посебан управни поступак. Стога, Суд налази да органи надлежни за решавање нису донели решење о управној ствари која је предмет поступка на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, у смислу одредбе члана 192. став 1. истог закона, стим да и у диспозитиву није садржана одлука о ономе због чега је поступак покренут и вођен, сагласно одредби члана 198. став 1. истог закона, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Такође, позивање туженог органа на материјални пропис, уз контатацију да је према доказима у списима предмета утврђено да за тужиоца нису регистровани подаци о стажу и зарадама, не представља оцену жалбених навода, сагласно одредби члана 235. став 2. истог закона, којом је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе. Ово тим пре, што је тужилац и у жалбеним наводима указивао и на доказе достављене уз захтев.

Тужени орган ће у поступку поновног одлучивања по жалби отклонити повреде

правила поступка на које му је указано овом пресудом и своју одлуку засновати на правном схватању суда, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 06.10.2016. године, II-2 У.8588/16 (2013)

**Записничар,
Сандра Пауновић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић